

„ვიდრე სიკვდილი არ დაგვაშორებს“ – ქორწინების ეთიკური განზომილება

თანამედროვე პოსტ-ინდუსტრიულ კულტურულ დისკურსში, ქორწინების აქტი ჰედონისტური ხედვის კვინტესენციის სახით წარმოგვიდგება. ამ ტიპის დისკურსის ქვაკუთხედი “სექსის ლიბერალიზაციაა” და ქორწინების აქტიც, ამ ვექტორში, სწორედ ამ ნიშნითაა მარკირებული. სექსუალურ ქცევასა და ზნეობის სფეროს შორის სადემარკაციო ხაზი ჰედონიზმში უკიდევანოდაა გაზრდილი; ამ დისკურსის ველზე თავისუფალი პიროვნება მის მიერ თავისუფალი არჩევანის გზით კავშირს ამყარებს ასეთივე თავისუფალი ნების მქონე პიროვნებასთან, და ამისათვის სრულიადაც არ არის აუცილებელი საქორწინო პროცედურების გავლა. ჩვენი კვლევის მიზანია დავადგინოთ ზღუდავს თუ არა პიროვნულ თავისუფლებას ქორწინებრივი კავშირი? ეწინააღმდეგება თუ არა იგი თავისი არსით ნების თავისუფლებას? არის თუ არა ქორწინება ხელის შეშლელი ვითარება პიროვნების თავისუფალი და სრულყოფილი განვითარების გზაზე?

სექსის ლიბერალიზაციის თვალსაზრისის პოპულარიზაცია გასული საუკუნის ოციანი წლებიდან იწყება და მასში არსებითი წვლილი ზიგმუნდ ფროიდის კონცეფციას მიუძღვის; ამ კონცეფციის მიხედვით სექსუალობა პიროვნულობის განმსაზღვრელი კომპონენტია. პიროვნების მომწიფებისა და სოციალიზაციის პროცესში სწორედ სექსუალობას ენიჭება განმსაზღვრელი და უპირობოდ წამყვანი როლი. ინდივიდში ის აპირობებს პიროვნულობას. პიროვნება კი არ გამოხატავს საკუთარ თავს სექსუალობაში, არამედ სექსუალობა ახდენს პიროვნების სტრუქტურირებას. პიროვნების როგორც ნორმალური, ისე პათოლოგიური გამოვლინებები ამ პროცესებითაა „განპირობებული“. მათ შორის ფროიდი უპირველეს ადგილს ე.წ. ოიდიპოს კომპლექს ანიჭებს. პიროვნული გამოვლენები, ყველაზე გენიალური და სულიერებით აღსავსე კულტურისა და ხელოვნების ნიმუშების ჩათვლით, ამ დინამიური პროცესების ე. წ. „დაცვითი მექანიზმების“ (სუბლიმაცია, აგრესია, გაქცევა, დათრგუნვა და ა.შ.) შედეგია. ამ კონცეფციის ფარგლებში ქორწინება, ოჯახის ინსტიტუტი დათრგუნული ინსტინქტებისა და არაცნობიერის სიღრმისეულ ფენებში განდევნილი დაძაბულობები სუბლიმაციის პროცესით იხსნება. ამ ხედვამ თავდაყირა დააყენა სექსუალობის ტრადიციული, კლასიკური გაგება პიროვნების ჩამოყალიბებასთან და მთლიან პიროვნულის გაგებასთან მიმართებაში. ამ ხედვამ ახალი დისკურსის შექმნაში არსებითი როლი ითამაშა.

ფროიდიდან იწყებს სათავეს პიროვნების პანსექსუალური და დეტერმინისტული გაგება; სექსია ყველაფერი, სექსი-ყოვლისმომცველია, სექსი-პიროვნების საქმიანობის ნებისმიერი სფეროს საფუძველშია. სექსის მართვა შეუძლებელია, იგი მთლიანად მოიცავს ადამიანს და მართავს მისი საქმიანობის აბსოლუტურად ყოველგვარ გამოვლენას. პიროვნული ტანჯვა, ნევროზები, სულიერი, თუ ფიზიკური დისკომფორტი მხოლოდ დათრგუნული სექსუალობის შედეგია. ამ დისკურსში კაცობრიობის კულტურა, ტრადი-

ციული განათლება, მორალური პრინციპები და მწეობრივი ნორმები წარმოგვიდგება, როგორც პიროვნულ-ადამიანურის დათრგუნვა, ხოლო პასუხისმგებლობათა და ვალდებულებათა კულტურა-კოლექტიური ნევროზის რეზულტატად. ამ ხედვაში არა აქვს ადგილი ტრანსცენდენტურ-მეტაფიზიკურს. შესაბამისად, ასკეტური და რელიგიური ცხოვრების ნებისმიერი გამოვლენის მიმართ ჩნდება დაუფარავი ეჭვი და მიუღებლობა. ამ სფეროს ანალიზი დეტერმინისტული მიდგომით ხასიათდება.

ექსისტენციონალიზმი და მასთან ახლოს მდგომი ტენდენციები სექსუალური ცდას, თავისუფალი ურთიერთობის სასურველ და ფაქტიურად ერთადერთ ფორმად სახავენ. მაქს ვებერის მიხედვით სოციალური სტრუქტურების ცვლის თანმდევია კულტურული გარემოს ცვლილებები, რაც ფაქტობრივად იწვევს სერიოზულ არსობრივ ცვლილებებს ქორწინებამდელი, არაქორწინებული წყვილების სექსუალურ ცხოვრებაში; იცვლება აქცენტები და დამოკიდებულება ერთის მხრივ ქორწინების, როგორც ინსტიტუტის მიმართ და მეორეს მხრივ-სექსუალური ცხოვრების მიმართ. ვებერის კონცეფცია სოციოლოგიური დეტერმინიზმის წანამძღვარს კიდევ ეფუძნება და მისგანაც გამომდინარეობს. იგულისხმება სოციოლოგიურ რეალობასა და მწეობას შორის ტოლობის წანამძღვარი, ტოლობისა, რომელიც შეიძლება გამოისახოს ფორმულით: არის = პასუხისმგებელი არის. ამ ტოლობას უმძიმესი შედეგები მოსდევს. (5.73) ამერიკელ პოზიტივისტებსა და ბიჰევიორისტებს (ჰ. ვაპლანი, რ. სკინერი, ჰ.მასტერსი, ვ. ჯონსონი) სექსუალური ურთიერთობები ნეიროფიზიოლოგიურ რეაქციებსა და თერაპიულ ტექნიკებზე დაჰყავთ (6).

ამავე კულტუროლოგიურ დისკურსში უნდა იქნეს მოაზრებული და გაანალიზებული მარქსიზმი და მისი ფილოსოფიური იდეოლოგია. კარლ მარქსის სოციალურ ფილოსოფიაში ოჯახი წარმოებასთანაა კავშირში და მისი არსი მხოლოდ „ფუნქციონალური ხასიათითაა“ შემოფარგლური. ნეომარქსისტებისათვის სექსუალური რევოლუცია, როგორც სოციალური რევოლუციის მეორე ეტაპი ახალი საზოგადოების ჩამოყალიბების ქვაკუთხედი. ახალ საზოგადოებაში ადამიანი უნდა გათავისუფლდეს არა ოდენ შრომაზე დამოკიდებულებისაგან, არამედ ეროტიკული და ემოციური დამოკიდებულებისაგან, ეს უკანასკნელი თავს ქორწინებაში იჩენს, და სულიერებისაგან, რომელიც თან სდევს მწეობრივ ცხოვრებას. ნეომარქსისტული ხედვის ფუძემდებელ ჰერბერტ მარკუზეს სახელთანაა დაკავშირებული სექსუალობის გათავისუფლება ჰეტეროსექსუალობისაგან და „პოლიმორფიზმის“, ანუ „სქესის, როგორც თავისუფალი არჩევანის“ იდეა. (7. 458) მან სცადა მოეხდინა მარქსიზმისა და ფროიდიზმის სინთეზირების გზით კონტრკულტურული სოციალური მოძრაობის ღირებულებების დამკვიდრება. ბიოლოგიისა და ისტორიის სოციალური მნიშვნელობას იგი ხედავს, როგორც ადამიანური ინსტინქტების რეპრესიის წინააღმდეგ მიმართული ბრძოლის გზას. მარკუზე ამტკიცებს, რომ ჩვენი ცივილიზაცია დაფუძნებულია ინსტინქტების დათრგუნვაზე. (7. 467) სექსი წარმოშობს ენერგიას, და მისი რეპრესიის შედეგად ენერგია პროგრესის მასაზრდოებლად იქცევა. მარკუზეს მიხედვით უმწვავესი კონფლიქტი არსებობს გაუცხოვებულ შრომასა (პერფორმანსის პრინციპი) და ეროსს (ტკბობის პრინციპი) შორის. სექსი დაშვებულია მხოლოდ „საუკეთესოებისათვის (კაპიტალისტებისათვის),“ მშრომელებისათვის კი მხოლოდ მაშინ, როდესაც პერფორმანს ხელი არ ეშლება.

მარკუზეს სჯერა, რომ სოციალისტურ საზოგადოებაში „გაუცხოებულ შრომას“ (alienated labor) ჩაენაცვლება „არა-გაუცხოვებელი ლიბიდური შრომა“ (non-alienated libidinal work), რაც საბოლოო ჯამში „არა-რეპრესიულ სუბლიმაციაზე“ (non-repressive sublimation) დაფუძნებულ „არა-რეპრესიულ ცივილიზაციას“ (a non-repressive civilization) წარმოშობს.

ამავე კონტაქტში უნდა გაანალიზდეს გასული საუკუნის დასაწყისში წარმოშობილი რადიკალურ-ფემინისტური მოძრაობა. ბეთი ფრიდენის მიერ წამოყენებულმა იდეამ, ქალის პრიორიტეტული პოლიტიკურ-სოციალური სტატუსის შესახებ, გაგრძელება პოვა „მეორე ტალღის ფემინიზმის“ ავტორის სიმონა დე ბოვუარის კონცეფციაში. ბოვუარი ამტკიცებს, რომ სქესი იდენტობის ასპექტია და საფეხურებრივად, თანდათანობით მიიღწევა. ქალი კონსტრუქციაა, იდეაა და არა ინდივიდი, ან ქალთა გვარის წარმომადგენელი. ადამიანი არ იბადება ქალად, ამბობს ბოვუარი, იგი ხდება ქალი. (8.301)

სქესი ჩანერილია სხეულში. სხეულით და სხეულში მიმდინარეობს პიროვნების სიცოცხლე, რომელიც იმავდროულად ტრანსცენდენტულიცაა.

ტერმინი „ფსიქე“- (psyche) უნდა გავიგოთ „ჰელიომორფიზმური“ აზრით, როგორც ორი ადამიანური პრინციპის: ფიზიკურის და მეტაფიზიკურის შემკვრელი. ფსიქეს სენსორული, ნერვული და ემოციური ფესვები ერთის მხრივ ადამიანის სხეულებრივი ორგანიზმის ნაწილია, ხოლო მეორეს მხრივ სტიმულებსა და იმპულსებს აწვდის სულს, რომელიც თავის მხრივ აკონტროლებს ფსიქიკურ კომპლექსს.

სული არ შეიძლება დაყვანილ იქნეს ფსიქიზმზე. ონტოლოგიურად ადამიანი სულისა და სხეულის ერთობაა და ამ ცოცხალი ერთობის შიგნით ორგანულად ეწერება პიროვნულობა თავისი ფსიქეთი. ფსიქე არის სომაშიც (სხეულებრივში) და სულშიც. ფსიქიკური ცხოვრება ამდიდრებს, დრამატიზმით ავსებს პიროვნების შინაგან სამყაროს; იგი, მათ შორის, მართავს პიროვნების სქესობრივ ცხოვრებას.

ფსიქოლოგიური ცხოვრების ჩარჩოებში ვითარდება ადამიანური კონფლიქტები და დაძაბულობანი, ვნებები, ეროსი. როგორც ფსიქიკაში, ისე სხეულებრივ ბუნებაში ცოცხლდება სქესთა ურთიერთშეხება და ურთიერთმიზიდულობა.

მამაკაცსა და ქალს შორის ფსიქოლოგიური განსხვავებების არსებობას ვერ ვუგულვებელვყოფთ. ამ განსხვავებების საფუძველი არ უნდა ვეძებოთ მხოლოდ კულტურულ ტრადიციებში, ან განსხვავებულ კულტუროლოგიურ ხედვებში.

სხეულებრივ და ფსიქოლოგიურ სექსუალობას შორის ჰარმონიზაციის პროცესში შესაძლებელია წარმოიშვას კონფლიქტები, სირთულეები. შესაძლებელია ფსიქიკური ორგანიზმის ანომალიების არსებობაც; მაგალითად, როდესაც პიროვნებას არ შეუძლია საკუთარი ფიზიკური სქესის მიღება და იგი მიმართავს ფიზიკური სექსუალობის ჩანაცვლებას ფსიქიკური სექსუალობით.

ჩვენი მიზანი არ არის პიროვნების ფსიქო-სექსუალური განვითარების ეტაპების ანალიზი. მხოლოდ ავლნიშნავთ, რომ პიროვნების ჩამოყალიბებისა და განვითარების გზაზე არსებობს ფსიქოლოგიური განსხვავებულობები და მათი მიწერა მხოლოდ კულტურულ ბემოქმედებათა შედეგებზე არ შეიძლება.

ადამიანი არ იშლება ცალკეულ ნაწილებად არც ონტოლოგიურ, არც დროით განზომილებაში. ძვ. ნ. V საუკუნის ნაშრომში „ადგილები ადამიანში“ გამოთქმულია მოსაზრება, რომ სხეული არ შეიძლება განხილულ იქნეს როგორც ობიექტი. ფილოსოფიის

ისტორიაში არსებობს სულ მცირე სამი კონცეფცია ადამიანის სხეულებრივი ბუნების შესახებ: დუალისტური, მონისტური, პერსონალისტური. ამ უკანასკნელთა მოსაზრების საფუძველში დევს პიროვნების ქრისტიანული გაგება. პიროვნების მახასიათებლებად სახელდება ყოფიერება, ცნობიერება, თავისუფლება და პასუხისმგებლობა.

მაგრამ ამავდროულად რადგანაც არსებობს სხეულისა და პიროვნების ურთიერთმიმართება- არსებობს სქესსა და პიროვნების ურთიერთმიმართების პრობლემა. უეჭველია, რომ პიროვნულობა არ შეიძლება დაყვანილ იქნეს სექსუალობაზე, მაგრამ ასევე ცხადია, რომ სექსუალობა მოიცავს პიროვნულ მთელს, მისი განუყოფელი ნაწილია.

სხეულის უახლესი ისტორია ჟან ბოდრიარის მიხედვით მისი დემარკაციის ისტორიაა. ამ ისტორიაში მოთხრობილია, თუ როგორ ახდენს ნიშნებისა და დასაზღვრათა ქსელი სხეულის დანაწევრებას იმგვარად, რომ საბოლოო ჯამში მის უარყოფამდე მიდის, როგორ ხდება მისი როგორც სტრუქტურული მასალის რეორგანიზაცია და დანაწილება ნიშნობრივი გაცვლისათვის მოსახერხებელ ერთეულებად. როგორ ხდება მისი სიმბოლური გაცვლა სექსუალობაზე, როგორც მადეტერმინირებელ ინსტანციაზე. ამ საზრისის მატარებელი სხეული, თანამედროვე გაგებით სექსუალობას დამორჩილებული, ანუ გათავისუფლებული, ერთვება პროცესში, რომელიც თავისი ფუნქციონირებით და სტრატეგიით განურჩეველია პოლიტიკური ეკონომიისაგან. (9. 193-194) საგულისხმოა ბოდრიარის მიერ სხეულის მოდელებს ანალიზი, ესაა ნეგატიური ტიპები სხეულისა, მისი რედუქციის ფორმები, რომელთა შორის ბაზისურია მანეკენი, ამ სიტყვის მრავალი მნიშვნელობით (9.216-217) რობოტის ეპოქაში დაბადებული მანეკენი, სხეულია; იგი რობოტის იდეალური მენყვილეა. მანეკენი მთლიანად ღირებულების კანონის ძალაუფლებითაა მართული, ოღონდაც როგორც ნიშნობრივი ღირებულების წარმოების ადგილი. აქ ინარმოება არა სამუშაო ძალა, არამედ მნიშვნელობის მოდელები-არა უბრალოდ სურვილების აღმსრულებელი სექსუალური მოდელები, არამედ სექსუალობა, როგორც მოდელი.

სხეულებრივი ბუნების ფენომენოლოგიური გაგება არ იქნება სრულყოფილი თუ მას ონტოლოგიურ ხედვას არ დავამატებთ. „მე ჩემი სხეული ვარ“ სრულიადაც არ ნიშნავს, რომ სხეული უბრალოდ ობიექტია, სხეულის ყოველი ნაწილი ადამიანის ნაწილიცაა და მისი ამგვარად არსებობა ადამიანის სულის არამატერიალურ არსებობსთანაა დაკავშირებული. ჩვენი სხეული, ჩვენი ხელები, თვალები სულის არსებობის გამო არსებობენ, ამბობს ჟაკ მარიტენი. (10.91)

არსებობა შესაძლებელია მხოლოდ არსის შიგნიდან გაიხსნას. ადამიანის არსი კი სულისა და სხეულის სუბსტანციონალური ერთობით იგება, იგი საკუთარ ექსისტენციონალურ ფორმას სულიდან იღებს, აქედან გამომდინარე შესაძლებელია ვილაპარაკოთ თუ რატომ იძენს სხეულის ღირებულება განსაკუთრებულ მნიშვნელობას სამყაროსთან, საზოგადოებასთან, ისტორიულ მდინარებასთან მიმართებაში.

არ უნდა დავივიწყოთ, რომ მეცნიერულ-ტექნიკური პროგრესის მიერ შემოთავაზებული სხვადასხვა ტექნოლოგიები საბოლოო ჯამში სხვა არაფერია თუ არა ცალკეული ორგანოს ძვალ-კუნთოვან-ნერვული სისტემის ტექნიკური გაძლიერება: ცალკეულ შემთხვევებში ეს მაღალგანვითარებული მანქანების საშუალებით, მაგალითად სენსორული აპარატების (ფიგურებისა და ბგერების მოხმარების ტექნოლოგიები, აიპოდები,

ვიდრო-ტელე-კინო აპარატურები), სხვა შემთხვევაში ინტელექტის გაძლიერების, ე.წ. კიბერ ტექნოლოგიების (ინფორმატიკა, კომპიუტერები) დახმარებით ხორციელდება.

სხეული საზღვარია, სადემარკაციო ხაზია, დროით-სივრცითი დასაზღვრულობის ნიშნია. ტკივილის, ავადმყოფობის, სიკვდილის ასპარეზია.

პიროვნება აზროვნების, თავისუფლების, თვითგამორკვევის ექსისტენციონალური სიმდიდრის მფლობელია. სხეულის ნაწილები ერთმანეთთან ჰარმონიულ და იერარქიულ კავშირში არიან. მათი ერთობა ქმნის ცოცხალ ორგანიზმს, რომელსაც სული კრავს. ესაა ტოტალურად უნიტარული ერთობა.(unitotalita); მისთვის უპირველესი სიკეთე-სიცოცხლეა.

მეუღლეთა კავშირის ექსისტენციონალური ჭრილი გულისხმობს კავშირის ნებაყოფლობით ხასიათს, იძულება, ძალდატანება აქ გამორიცხებულია. მეუღლეთა კავშირის ექსისტენციონალური საზრისი ვლინდება იმაში, რომ არაფერი და არავინ მაიძულებს შევიდე ქორწინებით კავშირში. დეტერმინიზმი აქ არ უნდა მუშაობდეს. ქორწინებრივი კავშირი გულისხმობს, იმას, რომ პიროვნება სრულად უძღვნის თავს კავშირი მყოფ მეორე პერსონას.

მეუღლეთა ნიშნავს წყვილის ორივე წევრის მიერ საკუთარი თავის დავინწყებას სხვაში. ამ ერთობაში ხდება „მე-ს“ გაუქმება“შენ-თვის“, საკუთარი პიროვნების მი-ძღვნა, ძღვნად მირთმევა, ჩუქება, სრულად გაცემა. ეს პროცესი ორმხრივი უნდა იყოს და მაშინ ორის ერთ არსად მყოფობა, ორი სრულყოფილი ერთობა, შექმნის ახალ მთელს.

ცალკეულ მორალის თეორიებში გავრცელებული მოსაზრებით ზნეობა ნების ძალაუფლების გამოვლენაა, ეთიკური ღირებულებები რეპრესიული იარაღია, რომელიც პიროვნული თავისუფლების შეზღუდვას იწვევს. ვფიქრობთ, რომ მორალი საკუთარი ვნებების მართვის ხელოვნებაა. რომ ზნეობა ადამიანში მისი მთელობის რეალიზაციაა.

რას ნიშნავს მორალურად სრულყოფილი ადამიანი? ვფიქრობთ, რომ ეს იმგვარი პიროვნებაა, რომელშიც რეალიზებულია ზნეობრივ ღირებულებათა იერარქია, ის განუყოფელი მთელია, სადაც არცერთი ელემენტი არ პრევალირებს სხვაზე. ქრისტიანული ეთიკის თვალსაწიერში ქორწინებაში მყოფი წყვილი სწორედ პიროვნებათა ურღვევი კავშირის, ზნეობრივად სრულყოფილ ადამიანთა ერთობის მაგალითია.

ქრისტიანული პერსპექტივა

ქრისტიანული ეთიკის დისკურსის მიხედვით ქორწინება ერთერთი უძველესი სოციალური ინსტიტუტია, შეიძლება ითქვას, რომ იგი პირველი ადამიანის გაჩენისთანავე გაჩნდა, ანუ უფალმა ქორწინება კაცობრიობის დაცემამდე დაანესა.

ქრისტიანული პერსპექტივიდან ქორწინების ბუნებაცა და მისი დროითი პარამეტრებიც მნიშვნელოვანია. ქორწინება წარმოადგენს ხანგრძლივ შეთანხმებას კაცსა და ქალს შორის, რაც ორმხრივ სექსუალურ უფლებებსაც გულისხმობს. ქორწინების ბიბლიურ კონცეფციაში მისი, სულ ცოტა სამი, არსობრივი ელემენტი გამოიყოფა:

1. ქორწინება დგება ბიოლოგიურ მამაკაცსა და დედაკაცს შორის. ბუნებრივი გამრავლება შესაძლებელია მხოლოდ ამ კავშირით. „შექმნა ღმერთმა კაცი, თავის ხატად შექმნა იგი, მამაკაცად და დედაკაცად შექმნა იგინი. აკურთხა ღმერთმა ისინი და უთხრა: ინაყოფიერეთ და იმრავლეთ, აავსეთ დედამიწა, დაეუფლეთ

მას, ეპატრონეთ ბღვაში თევზს, ცაში ფრინველს, ყოველ ცხოველს, რაც დედამიწაზე დახოხავს“ დაბ. 1, 27-28.

ეს პერსპექტივა გამორიცხავს ჰომოსექსუალური ქორწინების არსებობას. წმინდა მამები ამ ტიპის ქორწინებას კრძალავენ, და მას მიიჩნევენ მიუტევებელ ცოდვად „ანუ არა უწყითა, რამეთუ ცრუთა სასუფეველი ღმრთისაი ვერ დაიმკუიდრონ? ნუ სცდებით: არცა მეძავთა, არცა კერპთმსახურთა, არცა მემრუშეთა, არცა ჩუკენტა, არცა მამათმავალთა, არცა ანგაჰრთა“ 1 კორ. 6,9.

2. ქორწინებაში სექსუალური კავშირი მამაკაცსა და დედაკაცს შორის სახელდებულისა „ერთ ხორც“ კავშირად. სამოთხიდან გამოდევნის შემდეგ „შეიცნო ადამმა ევა, თავისი დედაკაცი, დაორსულდა ევა და შვა კაენი“ დაბ. 4,1. მოციქული პავლე კორინთელთა მიმართ პირველ ეპისტოლეში საუბრობს ქორწინებაში მამაკაცისა და დედაკაცის მიერ სხეულის ფლობაზე „ხოლო სიძვისათვის, კაცად-კაცად-სა თვისი ცოლი ესვინ, და თვითეულსა თვისი ქმარი ესვინ. ცოლსა ქმარი იგი თანანადებსა პატივსა მისცემდინ, ეგრეცა ცოლი-ქმარსა. ცოლი თვისი ხორცსა ზედა არა უფალ არს, არამედ ქმარი; ეგრეთცა და ქმარცა თვისთა ხორცთა ზედა არა უფალ არს, არამედ ცოლი“ 7.2-4 მიუხედავად იმისა, რომ ქორწინება შეიცავს სექსუალურ უფლებებს, ის არაა სექსით შეზღუდული. ორი ადამიანის ქორწინებაში მყოფობა არის ერთობა. “. . . იყვნენ ორივენი ერთ ხორც“ 1 კორ. 6,16, ანუ კავშირი, რომელიც უფრო მეტია, ვიდრე სექსუალური. „ ვითარმედ არღა არიან ორ, არამედ ერთ ხორც...“ მათ.19,6. წმინდა წერილში ორი ადამიანის ქორწინებაში ყოფნა დაკავშირებულია კონკრეტულ აქტებთან: ბიბლიაში ვკითხულობთ, რომ ეს ურთიერთობა გულისხმობს გამრავლებას „. . .ინაყოფიერეთ და იმრავლეთ, აავსეთ დედამიწა“ დაბ.1, 28 გაერთიანებას/მიწებებას „ამისთვის დაუტეოს კაცმან მამაი თვისი და დედაი თვისი და შეეყოს ცოლსა თვისსა, და იყვნენ ორივე იგი ერთ ხორც“ დაბ. 2, 24 და გახარებას „ კურთხეულ იყოს შენი წყარო და იხარებდე შენი სიყმაწვილის ცოლთან. მოყვარულ შველთან და ტურფა ქურციკთან, დაგატკბოს მისმა გულ-მკერდმა ყოველ დროს, გაბრუვდი მუდამ მისი სიყვარულით;“ იგავ.5, 18-19.
3. ქორწინება არის აღქმა ღვთის წინაშე. ესაა ორმხრივი ვალდებულება ღვთის წინაშე. მათ. 9.6 ქორწინება არის ხანგრძლივი შეთანხმება „...ან უკუე რომელნი-იგი ღმერთმან შეაუღლნა, კაცი ნუ განაშორებს“ მათ. 19.6 “ნუ განეშორებით ურთიერთას“ 1 კორ. 7,5, მიმართავს პავლე მოციქული ქორწინებაში მყოფთ; „ვიდრე სიკვდილი არ დაგვაშორებს“ ეს საკრალური ფრაზა ქორწინების საიდუმლოს აღსრულებისას ინარმოითქმება წყვილის მიერ. მასში გახსნილია ქრისტიანული ხედვა ქორწინების ხანგრძლივობაზე. ორი ადამიანი დებს აღქმას უფლის წინაშე, რომ მთელი სიცოცხლის მანძილზე მათი ქორწინებრივი კავშირი იქნება ურღვევი. მათ. 22.30

ქრისტიანულ დისკურსში ახალი აღთქმის შვიდი საიდუმლოთაგან ერთიერთი ქორწინებაა. საიდუმლოებანი შეიძლება დანახულ იქნეს როგორც ადამიანური ცხოვრების გზაზე პიროვნებად ჩამოყალიბების საშუალება, გზა რომელიც ადამიანში პიროვნებას

აღვიძებს; ესაა ზნეობრივი ღირებულებების აღიარებისა და რეალიზაციისათვის მზაობის წინაპირობა.

ქორწინებითი კავშირი პიროვნებას მოიცავს სრულად და არა მის ერთ, მაგალითად, ფიზიკურ ნაწილს. თუ ქალისა და მამაკაცის კავშირი სრულ-ყოფილია: სრულად მყოფია, იგი მოიცავს სხეულს, სულს, ფსიქეს, თუ ერთიერთი ამ კომპონენტთაგანი არ მყოფობს, კავშირი არაა სრულყოფილი და ობიექტურად მცდარია, რადგანაც სხეული ამ შემთხვევაში მოაზრებული იქნება არა როგორც კომპონენტი-სხეული, არამედ როგორც სამივე კომპონენტის ერთში ჩამნაცვლებელი ყოვლისმომცველი რამ. უფალმა მამაკაცად და ქალად შექნა ადამიანი. ამ აქტით მათ თანაბრად მიანიჭა პერსონული იდენტობა. ეს გულისხმობს იმას, რომ თვითოეულმა უნდა გააცნობიეროს და მიიღოს საკუთარი სექსუალური იდენტობაც. ქორწინებით კავშირში სექსუალობა ერთიერთავსებადობით ხასიათდება, იგი მოიცავს მთლიან ადამიანურ არსებას. როგორც წესი ერთიერთავსებადი ერთობა სრულად რეალიზდება ქორწინებაში, ანუ ფიზიკურ, ფსიქიკურ და სულიერ კავშირში. მეუღლეობა უპირობოდ გულისხმობს ერთიერთპასუხისმგებლობის ურღვეობას და სიმტკიცეს, რადგანაც იგი დაკავშირებულია მომავალი თაობის აღზრდისათვის აუცილებელი პირობების შექმნასთან. სექსუალური ცხოვრების თანმდევი ფენომენი მუდამ უნდა იყოს პასუხისმგებლობის გრძნობა. ეს ფენომენი ქორწინებაში იძენს განსაკუთრებულ დატვირთვასა და მნიშვნელობას. მორწმუნე წყვილისთვის აქტი, რომელსაც ახალი სიცოცხლის დაბადება მოსდევს, განსაკუთრებული მნიშვნელობითაა დატვირთული, რადგანაც იგი დაკავშირებულია შემოქმედით-ღმერთის განსაკუთრებულ ქმედებასთან. ნებისმიერი პიროვნების დასაბამი უფლის შემოქმედებითი აქტითაა ნიშნადებული, არცერთი ადამიანი შემთხვევის წყალობით არ იშვება, ადამიანის დაბადება ყოველთვის უფლის შემოქმედებითი სიყვარულით არის განათებული. რწმენისა და გონების ამ ფუნდამენტური ჭეშმარიტებიდან გამომდინარეობს, რომ შვილიერების უნარი ადამიანის სექსუალობაში მისი სიღრმისეული საზრისითაა ჩანერილი და იგი უფლის შემოქმედებით უნართანაა წილნაყარი. წყვილი: ქალი და მამაკაცი, არც არბიტრი და არც ბატონი რაა, მხოლოდ მათ ნებაზე არაა დამოკიდებული ბავშვის ყოფნა-არყოფნის, დაბადება-არდაბადების საკითხი. წყვილი უფლის შემოქმედებითი გადანყვეტილებების თანამონაწილეა და ამდენად თანა-შემოქმედობითობა მათი უზენაესი დავალებაა, უდიდესი მისია ამ ქვეყნად, და არა ოდენ კონკრეტული ქალისა და კაცის კაპრიზი, ან ახირება. იოანე პავლე მეორე წერს, რომ ადამიანის მამად და დედად გარდა-ქცევაში თავად ღმერთი მყოფობს, მაგრამ სრულიად განსხვავებული სახით, ვიდრე ეს ხდება „დედამიწაზე სხვა სახეობათა გამრავლების დროს“. (11.561-64) მხოლოდ ღმერთიდან შეიძლება იშვას „ის „ხატობა და მსგავსება“, რომელიც ადამიანისათვისაა მახასიათებელი, ისე როგორც ეს შესაქმეში მოხდა. დაბადება-შესაქმეს გაგრძელებაა.

ამგვარად, შეიძლება დავასკვნათ, რომ ის ძირითადი პრინციპები რომელთაც ქრისტიანული ეთიკის მიხედვით უნდა დაემყაროს ქორწინება არის: ჭეშმარიტი სიყვარულის პრინციპი, ერთიერთავსებადობის პრინციპი, საკუთარი თავის მიძღვნის პრინციპი, პასუხისმგებლობის, გულწრფელობის პრინციპი, პიროვნული ღირსების, პატიოსნებისა და სინწინდის, ერთგულების პრინციპი. ყველა ეს პრინციპი ფაქტიურად ერთმანეთისგან გამომდინარეობს და ერთმანეთს ეფუძნება.

განოყენებული ლიტერატურა:

1. ბიბლია. თბ; 1989
2. ახალი აღთქმა. თბ; 2003
3. ნორმან გეიზლერი. ქრისტიანული ეთიკა. თბ..2003
4. S. Freud. Three Sssays on the Theory of Sexuality. Yale. Un-ty press.1968
5. A. Kardiner. Sex and Morality. N.Y.1954
6. W.H. Masters. V.E. Jonson. Human Sexual Response. N.Y. 1966
7. H. Marcuse. Eros and Civilization. 2nd edition. London: Routledge, 1987
8. Simone de Beauvoir. The Second Sex, Random House: 2009
9. Ж. Бодриар. Символический обмен и смерть. М.2000
10. Jacques Maritain. Person and the Common Good. University of Notre Dame Press. 1973
11. Pope John Paul II. The Theology of the body; Human Love in the Divine Plan, Pauline Books and Media, 1997

Anastasia Zakariadze

"Until Death Us – Do Depart" Ethical Dimention of Marriage

summary

In the article we attempt to contemplate a problem of marriage in connection with personal integration. This aspect would necessarily include issues of corporality, personal relationship, personal freedom, personal identity, sexuality and charity viewed from the ethical angle. Our perspective would be limited with objective and enduring paradigm of human life, but still keep its value besides cultural changies and various ideological influences.

.The main principles of Christian ethics include: principle of responsibility, true love, conjugal fidelity, the vocation to body-soul chastity, the integrality of the gift of self and the gift of a child. How may the Two combine the One and still remain their personality, personal identity, is a great mystery of Christian Ethics. The Orthodox Church understands marriage as a holy mystery, sacrament; the union of two human persons, one male and the female, as a sign of the love of Christ for the Church, fulfilled in the Kingdom of God.

We aim to synthesize Christian anthropology and apply it to the Christian vocations of marriage; to examine and find out the philosophical foundation on which Christianity built its theology of the body; to apply Christian anthropology to a range of questions such as bioethics, sexual morality, gender issues, etc. to show how the principles of Christian ethics reveal themselves in the institute of marriage.

For consideration in due historical framework two cultural discourses should be considered: first, the most famous hedonical discourse and the second-christian onto-anthropological.

By creating the human being man and woman, God gives personal dignity equally to the one and the other. Each of them, man and woman, should acknowledge and accept their sexual identity.

Each of the two sexes is an image of the power and tenderness of God, with equal dignity though in a different way. The union of man and woman in marriage is a way of imitating in the flesh the Creator's generosity and fecundity. All human generations proceed from the following union:“ Therefore a man leaves his father and his mother and cleaves to his wife, and they become one flesh.”

Christ is the model of chastity. Every baptized person is called to lead a chaste life, each according to his particular state of life. Chastity means the integration of sexuality within the person. It includes an apprenticeship in self-mastery. Love is the fundamental and innate vocation of every human being. The covenant which spouses have freely entered into entails faithful love. It imposes on them the obligation to keep their marriage indissoluble.